

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 listopada 2018 r.,
sprawy **J.O.**
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 27 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Z. G.,
Kancelaria Adwokacka w T. kwotę 442,80 zł (czterysta
czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT,
za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w T. uznał J. O. za winnego tego, że w dniu 24 września 2016 r. w T. woj. [...], działając z zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu u P. P. kierując się przy tym chęcią zemsty za podjętą interwencję przez wyżej wymienionego w sklepie „L.” związaną z ochroną porządku

publicznego i ochroną pracownic sklepu wynikającą z faktu ujawnionej kradzieży sklepowej, zadał mu uderzenie z dużą siłą młotkiem o wadze 600 gram w tył głowy powodując obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy w okolicy potylicznej lewej z powierzchownym zranieniem i drobnego rysowatego otarcia skóry głowy za uchem lewym, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, a następnie usiłował zadać kolejne uderzenie młotkiem w głowę z tym, że nie osiągnął zamierzonego celu ze względu na obronę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach art. 64 § 2 k.k. przez Sąd Rejonowy w T. w sprawie sygn.. II K [...], w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary jednego roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo przeciwko zdrowiu i życiu, a nadto dopuszczając się czynu miał w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 217a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał go na karę 8 lat pozbawienia wolności;

Powyższy wyrok zaskarżyli – sam oskarżony oraz jego obrońca z urzędu.

Sąd Okręgowy w T., po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 27 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego orzeczenia kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na:

- obrazie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i oparcie wydanego przez Sąd II instancji rozstrzygnięcia wyłącznie na wybranym materiale dowodowym niekorzystnym dla oskarżonego J. O. z pominięciem dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a w szczególności dowodu z wyjaśnień oskarżonego na okoliczność przebiegu zdarzenia jak również opinii biegłego sądowego W. G., dowolną ocenę zeznań pokrzywdzonego P. P. oraz świadków: M. M., R. S., J. T. oraz J. K., skutkujących w konsekwencji błędnym przyjęciem, że oskarżony był osobą atakującą i nie działał w obronie koniecznej, oraz że do uderzenia młotkiem pokrzywdzonego P. P. doszło od tyłu z zaskoczenia,

nie zaś jak twierdzi skarżący - z boku w wyniku szarpaniny, jak również, że oskarżony działał z zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu,

- obrazie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego J. O. wszelkich wątpliwości, w tym przyjęcie, że zamiarem oskarżonego było spowodowanie ciężkich obrażeń ciała u P. P., podczas gdy zdaniem skarżącego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia w postaci stłuczenia głowy w okolicy potylicznej lewej z powierzchownym zranieniem i drobne rysowate otarcie naskórka, nie pozwalają na poczynienie takowych ustaleń;

2. rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia polegające na obrazie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 25 § 1 k.k. i art. 31 § 2 k.k. poprzez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie, że oskarżony J. O. działał w zamiarze dokonania czynu zabronionego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego jak również stwierdzone u pokrzywdzonego P. P. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy w okolicy potylicznej lewej z powierzchownym zranieniem i drobne rysowate otarcie naskórka wskazują, że oskarżony działał w obronie koniecznej w wyniku której broniąc się uderzył pokrzywdzonego przypadkowo trafiając w głowę celem skutecznego odparcia ataku, co zdaniem skarżącego implikuje konieczność uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

3. Rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. O. kary 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy oskarżony działał mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, co uzasadnia zdaniem skarżącego zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów kasacji, przypomnieć trzeba, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania zwykłego środka zaskarżenia. Celem postępowania kasacyjnego nie jest powtarzanie kontroli odwoławczej, a o skuteczności podniesionych w kasacji zarzutów decyduje to, czy wskazują one na takie naruszenie prawa, które miało charakter rażący i mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Należy także podkreślić, iż samo wyrażenie przez stronę niezadowolenia z wyników przeprowadzonej kontroli odwoławczej i twierdzenie, że należyte rozważenie zarzutów apelacyjnych mogło prowadzić do odmiennej oceny zachowania oskarżonego nie wystarczy do zakwestionowania zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności obrońca wywodzi zarzut naruszenia art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k. Z pisemnego uzasadnienia tego zarzutu wynika, że obrońca kwestionuje dokonane w sprawie ustalenia faktyczne. Zarzut ten nie może zostać uznany za prawidłowy. W niniejszej sprawie Sąd II instancji – a to jego wyrok skarżony jest kasacją - nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych. W tej sytuacji zarzut kasacji jawi się, jako skierowany przeciwko rozstrzygnięciu Sądu *meriti*, nie zaś Sądu odwoławczego. Co więcej, obrońca równocześnie podnosi w kasacji zarzut obrazy prawa materialnego. Formułowanie takiego zarzutu wymaga założenia trafności ustaleń faktycznych, co pozostaje w sprzeczności z negowaniem prawidłowości stosowania przepisów art. 7 i art. 410 k.p.k. określających zasady ustalania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Ustalenia faktyczne były już kwestionowane na etapie postępowania przed Sądem II instancji i Sąd ten słusznie uznał je za prawidłowe a swoje stanowisko w tym zakresie prawidłowo umotywował. Sąd odwoławczy należycie rozważył wszystkie zarzuty apelacji. Uznanie ich za nieuzasadnione zostało w prawidłowy sposób uzasadnione i znalazło wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Kwestie podnoszone w kasacji były już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, a argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Najwyższy podziela, zachowuje aktualność. Kwestię taką

stanowią bez wątpienia ponownie podnoszone w kasacji – zarówno w ramach zarzutu obrazy prawa procesowego, jak i prawa materialnego – argumenty odnoszące się do rzeczywistego zamiaru J.O. Analiza ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności zachowania skazanego nie pozostawia wątpliwości co do tego, że zamiarem J. O. było spowodowanie ciężkich obrażeń ciała u P. P. a świadczy o tym tak użyte przez niego narzędzie (ponad półkilogramowy młotek), sposób działania (uderzenie w tylną część czaszki, od tyłu, spoza pola widzenia pokrzywdzonego), czy też kontynuowanie uderzania pokrzywdzonego, które powstrzymane zostało dzięki jego aktywnej obronie. Tego rodzaju ustalenia faktyczne, słusznie zaakceptowane przez Sąd II instancji, skutkują koniecznością podzielenia przez Sąd Najwyższy stanowiska zajętego przez oba wyrokujące w sprawie Sądy w odniesieniu do zamiaru sprawcy, jak też i przyznaniem, że w niniejszej sprawie, po stronie tych Sądów, nie powstały tego rodzaju uzasadnione wątpliwości, które musiałyby skutkować przyjęciem wersji korzystniejszej dla skazanego na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. W tym kontekście, za poprawną należy uznać także i kwalifikację prawną czynu J. O.

Wywiedziony „z ostrożności procesowej” zarzut rażącej niewspółmierności kary nie należy do katalogu zarzutów kasacyjnych i na tym etapie postępowania nie jest dopuszczalny.

Mając na uwadze powyższe argumenty orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.